

Nourish the Roots, and the Branches Will Grow

By Elder Dieter F. Uchtdorf
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Подхранвайте корените и клоните ще растат

От старейшина Дитер Ф. Ухтдорф
От Кворума на дванадесетте апостоли

October 2024 general conference

The branches of your testimony will draw strength from your deepening faith in Heavenly Father and His Beloved Son.

Клоните на вашето свидетелство ще черпят сила от вашата задълбочаваща се вяра в Небесния Отец и Неговия Възлюбен Син.

An Old Chapel in Zwickau

The year 2024 is something of a milestone year for me. It marks 75 years since I was baptized and confirmed a member of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints in Zwickau, Germany.

My membership in the Church of Jesus Christ is precious to me. To be counted among God's covenant people, with you, my brothers and sisters, is one of the greatest honors of my life.

When I think about my personal journey of discipleship, my mind often goes back to an old villa in Zwickau, where I have cherished memories of attending sacrament meetings of the Church of Jesus Christ as a child. It is there where the seedling of my testimony received its earliest nourishing.

This chapel had an old air-driven organ. Every Sunday a young man was assigned to push up and down the sturdy lever operating the bellows to make the organ work. I sometimes had the great privilege of assisting in this important task.

While the congregation sang our beloved hymns, I pumped with all my strength so the organ would not run out of wind. From the bellows operator seat, I had a great view of some stunning stained-glass windows, one depicting the Savior Jesus Christ and another portraying

Стара сграда за събрания в Цвикау

2024-та година е нещо като паметна година за мен. През нея се навършват 75 години, откакто бях кръстен и потвърден за член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни в Цвикау, Германия.

Членството ми в Църквата на Исус Христос е скъпоценно за мен. Да бъде причислен към Божия заветен народ заедно с вас, мои братя и сестри, е сред най-големите почести в моя живот.

Когато мисля за личния си път на ученик, често спомените ми ме връщат в старата вила в Цвикау, където посещавах събранията за причастие на Църквата на Исус Христос като дете. Това е мястото, където младото стръкче на моето свидетелство получи първото си подхранване.

В тази сграда за събрания имаше стар орган, задвижван от въздух. Всяка неделя на един млад мъж му бе възлагано да движи нагоре-надолу големия лост, задействащ меховете, за да може органът да свири. Аз понякога имах огромната привилегия да помагам в тази важна задача.

Докато конгрегацията пееше обичаните от нас химни, аз помпах с всички сили, за да може органът да не остава без струя въздух. От стола си на оператор на мехове, аз имах чудесна гледка към великолепни прозорци със стъклописи, един от които изобразяващ

Joseph Smith in the Sacred Grove.

I can still remember the sacred feelings I had as I looked at those sunlit windows while listening to the testimonies of the Saints and singing the hymns of Zion.

In that holy place, the Spirit of God bore witness to my mind and heart that it was true: Jesus Christ is the Savior of the world. This is His Church. The Prophet Joseph Smith saw God the Father and Jesus Christ and heard Their voices.

Earlier this year, while on assignment in Europe, I had the opportunity to return to Zwickau. Sadly, that beloved old chapel isn't there anymore. It was torn down many years ago to make room for a large apartment building.

What Is Eternal, and What Is Not?

I admit that it's sad to know that this beloved building from my childhood is now just a memory. It was a sacred building to me. But it was just a building.

By contrast, the spiritual witness I gained from the Holy Ghost those many years ago has not passed away. In fact, it has grown stronger. The things I learned in my youth about the fundamental principles of the gospel of Jesus Christ have been my firm foundation throughout my life. The covenant connection I forged with my Heavenly Father and His Beloved Son has stayed with me—long after the Zwickauchapel was dismantled and the stained-glass windows were lost.

“Heaven and earth shall pass away,” Jesus said, “but my words shall not pass away.”

“The mountains shall depart, and the hills be removed; but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord.”

One of the most important things we can learn in this life is the difference between what is eternal and what is not. Once we understand that, everything changes—our relationships, the choices we make, the way we treat people.

Knowing what is eternal and what is not is key to growing a testimony of Jesus Christ and His Church.

Спасителя Исус Христос, а друг – Джозеф Смит в Свещената горичка.

Все още мога да си спомня какви свещени чувства изпитах, като поглеждах към тези осветени от слънцето прозорци, докато слушах свидетелствата на светиите и пеях химните на Сион.

На това свято място Духът Божий свидетелства на ума и сърцето ми, че е истина: Исус Христос е Спасителят на света. Това е Неговата Църква. Пророкът Джозеф Смит е видял Бог Отец и Исус Христос и е чул Техни-те гласове.

По-рано тази година, докато бях на обиколка в Европа, имах възможността да се върна в Цвикау. За съжаление, тази любима стара сграда за събрания вече не е там. Била е съборена преди много години, за да може теренът да се използва за голяма жилищна сграда.

Кое е вечно и кое не е?

Признавам, че ми е тъжно, че тази любима сграда от детството ми вече е само спомен. За мен тя беше свещена сграда. Но беше просто сграда.

За разлика от това, духовното свидетелство, което получих от Светия Дух преди толкова много години, не е изличено. Всъщност то е още по-силно. Нещата, които научих като млад за основните принципи на Евангелието на Исус Христос, са моята здрава основа през целия ми живот. Заветната връзка, която изградих с моя Небесен Отец и Неговия Възлюбен Син, още я има – много след събарянето на сградата за събрания в Цвикау и загубата на прозорците със стъклописи.

„Небето и земята ще преминат – казва Исус, – но Моите думи няма да преминат“.

„Дори и да изчезнат планините и да се поместят хълмовете, пак Моята благост няма да се оттегли от теб и заветът Ми на мир няма да се промени, казва Господ“.

Едно от най-важните неща, които можем да научим в този живот, е разликата между това, което е вечно и това, което не е. Щом разберем това, всичко се променя – нашите взаимоотношения; изборите, които правим; начинът, по който се отнасяме с хората.

Знанието за това кое е вечно и кое не е е ключът за израстването в свидетелството за Исус Христос и Неговата Църква.

Don't Mistake the Branches for the Roots

The restored gospel of Jesus Christ, as the Prophet Joseph Smith taught, “embrace[s] all, and every item of truth.” But that doesn’t mean that all truth is of equal value. Some truths are core, essential, at the root of our faith. Others are appendages or branches—valuable, but only when they are connected to the fundamentals.

The Prophet Joseph also said, “The fundamental principles of our religion are the testimony of the Apostles and Prophets, concerning Jesus Christ, that He died, was buried, and rose again the third day, and ascended into heaven; and all other things which pertain to our religion are only appendages to it.”

In other words, Jesus Christ and His atoning sacrifice are the root of our testimony. All other things are branches.

This is not to say that the branches are unimportant. A tree needs branches. But as the Savior told His disciples, “The branch cannot bear fruit of itself, except it abide in the vine.” Without a connection to the Savior, to the nourishment found in the roots, a branch withers and dies.

When it comes to nourishing our testimonies of Jesus Christ, I wonder if we sometimes mistake the branches for the roots. This was the mistake Jesus observed in the Pharisees of His day. They paid so much attention to the relatively minor details of the law that they ended up neglecting what the Savior called “the weightier matters”—fundamental principles like “justice and mercy and faith.”

If you want to nourish a tree, you don’t splash water on the branches. You water the roots. Similarly, if you want the branches of your testimony to grow and bear fruit, nourish the roots. If you are uncertain about a particular doctrine or practice or element of Church history, seek clarity with faith in Jesus Christ. Seek to understand His sacrifice for you, His love for you, His will for you. Follow Him in humility. The branches of your testimony will draw strength from your deepening faith in Heavenly Father and His Beloved Son.

Не бъркайте клоните с корените

Възстановеното Евангелие на Исус Христос, както учи пророкът Джозеф Смит, „прег(ръща) всяка истина“. Но това не означава, че всяка истина е с еднаква ценност. Някои истини са основни, съществени; те са коренът на нашата вяра. Други са като придавци или клони – ценни са, но само когато са свързани с основата, или корена.

Пророкът Джозеф също така казва: „Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците относно Исус Христос за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, които принадлежат на нашата религия, са само допълнение към него“.

С други думи, Исус Христос и Неговата единителна жертва са коренът на нашето свидетелство. Всички други неща са „клони“.

Това не означава, че клоните са маловажни. Едно дърво се нуждае от клони. Но както Спасителят казва на Своите ученици: „Пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата“. Без връзка със Спасителя, с подхранването, идващо от корените, клонът изсъхва и умира.

Когато става дума за подхранване на нашите свидетелства за Исус Христос, чудя се дали понякога не бъркаме клоните с корените. Това било заблудението, което Исус наблюдавал при фарисеите от Своего време. Те отдавали толкова голямо внимание на сравнително дребни подробности от закона, че накрая пренебрегвали това, което Спасителят нарича „по-важните неща“ – основните принципи като „правосъдието, милостта и верността“.

Ако искате да подхраните дърво, вие не пръскате с вода клоните. Вие поливате корените. По подобен начин, ако искате клоните на вашето свидетелство да растат и да дават плод, подхранвайте корените. Ако не сте сигурни по отношение на конкретно учение, практика или елемент от историята на Църквата, търсете яснота с вяра в Исус Христос. Стрежете се да разбирате Неговата жертва за вас, Неговата любов към вас, Неговата воля за вас. Следвайте Го със смирение. Клоните на вашето свидетелство ще черпят сила от ваша-

For example, if you want a stronger testimony of the Book of Mormon, focus on its witness of Jesus Christ. Notice how the Book of Mormon testifies of Him, what it teaches about Him, and how it invites and inspires you to come unto Him.

If you're seeking a more meaningful experience in Church meetings or in the temple, try looking for the Savior in the sacred ordinances we receive there. Find the Lord in His holy house.

If you ever feel burned out or overwhelmed by your Church calling, try refocusing your service on Jesus Christ. Make it an expression of your love for Him.

Nourish the roots, and the branches will grow. And in time, they will bear fruit.

Rooted and Built Up in Him

Strong faith in Jesus Christ doesn't happen overnight. No, in this mortal world, it's the thorns and thistles of doubt that grow spontaneously. The healthy, fruitful tree of faith requires intentional effort. And a vital part of that effort is making sure we are firmly rooted in Christ.

For example: At first, we may be drawn to the Savior's gospel and Church because we are impressed by the friendly members or by the kind bishop or the clean looks of the chapel. These circumstances are certainly important to grow the Church.

Nevertheless, if the roots of our testimony never grow deeper than that, what will happen when we move to a ward that meets in a less impressive building, with members who aren't so friendly, and the bishop says something that offends us?

Another example: Doesn't it seem reasonable to hope that if we keep the commandments and are sealed in the temple, we will be blessed with a large, happy family with bright, obedient children, all of whom stay active in the Church, serve missions, sing in the ward choir, and volunteer to help clean the meetinghouse every Saturday morning?

та задълбочаваща се вяра в Небесния Отец и Неговия Възлюбен Син.

Например, ако искате по-силно свидетелство за Книгата на Мормон, обърнете внимание как тя ви насочва към Исус Христос. Забележете как Книгата на Мормон свидетелства за Него, какво учи за Него и как ви кани и вдъхновява да дойдете при Него.

Ако искате по-значими преживявания по време на събранията в Църквата или в храма, опитайте се да търсите Спасителя в свещените обреди, които получаваме там. Намерете Господ в Неговия свят дом.

Ако някога се почувствате изтощени или претоварени от своето църковно призвание, опитайте се да пренасочите фокуса на службата си към Исус Христос. Нека изпълняването на призованието ви се превърне в израз на вашата обич към Него.

Подхранвайте корените и клоните ще растат. И накрая ще принесат плод.

Вкоренени и назигавани в Него

Силната вяра в Исус Христос не се получава за един ден. Не, в този земен живот само тръните и бодилите на съмнението са саморасляци. Здравото, плодородно дърво на вярата иска целенасочена работа. И съществена част от тази работа е да се уверяваме, че сме здраво вкоренени в Христа.

Например: отначало може да сме привлечени към Евангелието и Църквата на Спасителя, защото сме впечатлени от приятелски настроените членове или любезния епископ, или от спретнатия вид на сградата за събрания. Тези неща със сигурност са важни за растежа на Църквата.

При все това, ако корените на нашето свидетелство никога не прораснат по-надълбоко, какво ще се случи, когато се преместим в район, който се събира в по-скромна сграда, членовете не са толкова приятелски настроени, а епископът каже нещо, което ни обиди?

Друг пример: не изглежда ли логично да се надяваме, че ако спазваме заповедите и сме запечатани в храма, ние ще бъдем благословени с голямо, щастливо семейство с умни и послушни деца, всички от които ще останат активни в Църквата, ще отслужат мисии, ще пеят в хора на района и доброволно ще помагат за чистенето на сградата за събрания всяка събота сутрин?

I certainly hope that all of us will see this in our lives. But what if it doesn't happen? Will we stay bound to the Savior regardless of circumstances—trusting Him and His timing?

We must ask ourselves: Is my testimony based on what I hope to happen in my life? Is it dependent on the actions or attitudes of others? Or is it firmly founded on Jesus Christ, “rooted and built up in him,” regardless of life's changing circumstances?

Traditions, Habits, and Faith

The Book of Mormon tells of a people who “were strict in observing the ordinances of God.” But then a skeptic named Korihor came along, mocking the Savior's gospel, calling it the “foolish” and “silly traditions of their fathers.” Korihor led “away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness.” But others he could not deceive, because to them, the gospel of Jesus Christ was much more than a tradition.

Faith is strong when it has deep roots in personal experience, personal commitment to Jesus Christ, independent of what our traditions are or what others may say or do.

Our testimony will be tested and tried. Faith is not faith if never tested. Faith is not strong if never opposed. So don't despair if you have trials of faith or unanswered questions.

We should not expect to understand everything before we act. That is not faith. As Alma taught, “Faith is not to have a perfect knowledge of things.” If we wait to act until all of our questions are answered, we severely limit the good we can accomplish, and we limit the power of our faith.

Faith is beautiful because it persists even when blessings don't come as hoped for. We can't see the future, we don't know all the answers, but we can trust Jesus Christ as we keep moving forward and upward because He is our Savior and Redeemer.

Силно се надявам, че всички ние ще видим това в живота си. Но какво би било, ако не се случи? Ще останем ли свързани със Спасителя независимо от обстоятелствата – имайки доверие в Него и определеното от Него време?

Трябва да се запитаме: „Моего свидетелство основава ли се на това, което се надявам да ми се случи в живота? Зависи ли от действията или отношението на другите? Или е основано на Исус Христос, „вкоренен(о) и назидаван(о) в Него“, без оглед на променящите се обстоятелства в живота?

Традиции, навици и вяра

В Книгата на Мормон се разказва за народ, който е „точ(ен) в съблюдаването на обредите Божии“. Но тогава се появява един скептик на име Корихор, който се присмива на Евангелието на Спасителя, наричайки го „безумн(о)“ и „глупав(и) предания на бащите им“. Корихор „отклоняв(а) сърцата на мнозина, като ги кар(а) да надигат глави в нечестия си“. Но други той не може да заблуди, защото за тях Евангелието е много повече от една традиция.

Вярата е силна, когато се корени дълбоко в личния опит, в личната отдаденост към Исус Христос, и не се влияе от това какви са нашите традиции и какво може да кажат или направят другите.

Нашето свидетелство ще бъде подлагано на изпитания. Вярата не е вяра, ако никога не е била изпитвана. Вярата не е силна, ако никога не е срещала противопоставяне. Затова не се отчайвайте, ако имате изпитания на вярата или въпроси без отговор.

Не бива да очакваме да разберем всичко, преди да действаме. Това не е вяра. Както учи Алма, „вяра не е да имате свършено знание за нещата“. Ако чакаме да действаме чак когато всичките ни въпроси намерят отговор, ние силно ограничаваме доброто, което можем да извършим, и ограничаваме силата на своята вяра.

Вярата е прекрасна, защото се запазва дори когато благословиите не идват, както сме се надявали. Ние не можем да виждаме бъдещето, не знаем всички отговори, но можем да разчитаме на Исус Христос, като продължаваме напред и нагоре, защото Той е нашият Спасител и Изкупител.

Faith endures the trials and the uncertainties of life because it is firmly rooted in Christ and His doctrine. Jesus Christ, and our Father in Heaven who sent Him, together constitute the one undeviating, perfectly reliable object of our trust.

A testimony is not something that you build once and it stands forever. It's more like a tree that you nourish constantly. Planting the word of God in your heart is only the first step. Once your testimony starts to grow, then the real work begins! That's when you "nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit." It takes "great diligence" and "patience with the word." But the Lord's promises are sure: "Ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you."

My dear brothers and sisters, my dear friends, there's a part of me that misses the old Zwickau chapel and its stained-glass windows. But over the past 75 years, Jesus Christ has led me on a journey through life that is more thrilling than I could ever have imagined. He has comforted me in my afflictions, helped me to recognize my weaknesses, healed my spiritual wounds, and nourished me in my growing faith.

It is my sincere prayer and blessing that we will constantly nourish the roots of our faith in the Savior, in His doctrine, and in His Church. Of this I testify in the sacred name of our Savior, our Redeemer, our Master—in the name of Jesus Christ, amen.

Вярата устоява на изпитанията и неси-гурността в живота, защото е здраво вко-ренена в Христос и Неговото учение. Исус Христос и нашият Небесен Отец, който Го е изпратил, заедно представляват единствени-ят неизменен и напълно надежден обект на нашето доверие.

Свидетелството не е нещо, което изграж-дате веднъж и го имате навеки. По-скоро е като дърво, което подхранвате непрекъснато. Посяването на семето на словото Божие във вашето сърце е само първата стъпка. Щом свидетелството ви започне да расте, тогава започва истинската работа! Това е моментът, в който вие „го подхран(вате) с голяма грижа, че да може да хване корен, да израсне и (...) принесе плод“. Изисква се „голямо усърдие“ и „търпение към словото“. Но обещанията на Господ са сигурни: „Вие ще пожънете награ-дите за вярата си и усърдието си, търпението и дълготърпението си, докато сте очаквали дървото да ви принесе плод“.

Скъпи мои братя и сестри, скъпи прияте-ли, има част от мен, на която ѝ липсва старата сграда за събрания в Цвикау и нейните про-зорци със стъклописи. Но през последните 75 години Исус Христос ме води на пътуване през живота, което е много по-вълнуващо, отколкото някога съм си представял. Той ме е утешавал в страданията ми, помагал ми е да разпознавам слабостите си, изцелявал е духовните ми рани и е подхранвал нараства-щата ми вяра.

Моята искрена молитва и благословия е непрестанно да подхранваме корените на нашата вяра в Спасителя, в Неговото учение и в Неговата Църква. Свидетелствам за това в святоото име на нашия Спасител, нашия Изкупител, нашия Учител – в името на Исус Христос, амин.